

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dawniej: (...) Spółki Akcyjnej w W.)*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o czasowe zwolnienie z obowiązku świadczenia usług dystrybucji paliw gazowych

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 29 sierpnia 2016 roku Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

XVII AmE 173/16

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 4h ust. 3 i 4 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059, z późn. zm.) oraz art. 104 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorstwa energetycznego - (...) S.A. z siedzibą w W. k/P. o czasowe zwolnienie z obowiązku świadczenia usług dystrybucji paliw gazowych na zasadach określonych w art. 4 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne odmówił przedsiębiorstwu energetycznemu - (...) S.A. z siedzibą w W. k/P. udzielenia czasowego zwolnienia z obowiązku świadczenia usług dystrybucji paliw gazowych.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) S.A. z siedzibą w W. zaskarżając ją w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i wydanie decyzji o treści zgodniej z wnioskiem powoda z dnia 1 lutego 2016 r., tj. udzielenia czasowego zwolnienia z obowiązku świadczenia usług dystrybucji paliw gazowych na zasadach określonych w art. 4 ust. 2 P.e. do dnia 31 grudnia 2016 r.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie art. 7 w zw. z art. 77 i 80 k.p.a., poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego i uznanie, że brak jest podstaw do czasowego zwolnienia Powoda z obowiązku świadczenia usług dystrybucyjnych paliw gazowych na zasadach określonych w art. 4 ust. 2 P.e.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozprawie obie strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (wcześniej (...) Spółka Akcyjna) jest przedsiębiorstwem energetycznym wykonującym działalność gospodarczą na podstawie koncesji udzielonych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. (bezsporne, odpis KRS, k. 71-78 akt sądowych)

Przedsiębiorca został wyznaczony przez Prezesa URE:

a) operatorem systemu dystrybucyjnego, decyzją z dnia 10 lutego 2014 r. nr (...);

b) operatorem systemu skraplania, decyzją z dnia 22 sierpnia 2014 r. nr (...) (bezsporne)

Przedsiębiorca świadczy usługi dystrybucji paliw gazowych na terenie 12 województw w 37 miastach i gminach przy wykorzystaniu systemu dystrybucyjnego zasilanego z systemu przesyłowego (...) S.A., systemu dystrybucyjnego (...) sp. z o.o. oraz należących do niego instalacji skroplonego gazu ziemnego (...), przy czym system dystrybucyjny Powoda nie stanowi jednej całości, ale szereg niezależnych i często niepołączonych ze sobą podsystemów dystrybucyjnych. Obecnie dostarcza paliwo gazowe do odbiorców przyłączonych do jego systemu dystrybucyjnego w ramach usługi kompleksowej, tj. na podstawie umów kompleksowych zawartych z tymi odbiorcami. (bezsporne)

Pismem z dnia 1 lutego 2016 r. przedsiębiorca wystąpił z wnioskiem o czasowe zwolnienie z obowiązku świadczenia usług dystrybucji paliw gazowych do dnia 31 grudnia 2016 r. (pismo powoda, k. 1 – 10 akt adm.)

Spółka wniosła, aby zakresem złożonego wniosku objęte było zawieszenie prawa dostępu do sieci dystrybucyjnej (...) wszystkim podmiotom, z którymi ma podpisane stosowane umowy handlowe (umowy, k. 47 – 174, 202 – 623 akt adm.)

Przedsiębiorca w 2015 roku osiągnął przychody ze sprzedaży w wysokości (...) zł, koszt własny sprzedaży wyniósł 142.334.451 zł, zysk netto wyniósł (...)zł, zobowiązania długoterminowe na koniec 2015 r. wyniosły 48.034.256 zł, zaś zobowiązania krótkoterminowe wyniosły 20.138.953 zł. (bezsporne)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie jest niezasadne, a postawiony skarżonej decyzji zarzut błędnej oceny dowodów dokonanej przez pozwanego nie zasługuje na uznanie.

Odnośnie podniesionych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego (art.7 w zw. z art. 77 oraz 80 k.p.a) wskazać należało, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w sposób wszechstronny i wyczerpujący przeanalizował zebrany materiał dowodowy, przedstawiając istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty i wyjaśniając przyczyny ich uwzględnienia bądź pominięcia. Jednak nawet gdyby w postępowaniu przed wydaniem zaskarżonej decyzji doszło do naruszenia przez Prezesa URE powyższych przepisów, nie mogłoby to stanowić podstawy uchylecia decyzji. Sąd Okręgowy jako sąd pierwszej instancji rozpoznający, na skutek wniesionego odwołania sprawę od

nowa, bada ją merytorycznie. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontrydiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. W świetle powyższego nawet gdyby przyjąć, iż w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to, o ile nie stanowią one podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, nie mogą one prowadzić do uchylecia decyzji i nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312)

Bez względu na powyższe rozważania, zdaniem Sądu, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki trafnie uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniały podstawy do zastosowania wobec przedsiębiorcy możliwości czasowego zwolnienia z nałożonych na niego obowiązków w oparciu art. 4h ust. 2 i 3 Prawa energetycznego.

Wskazać należy, że art. 4 ust. 2 Prawa energetycznego wskazuje, że przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane zapewnić wszystkim odbiorcom oraz przedsiębiorstwom zajmującym się sprzedażą paliw gazowych lub energii, na zasadzie równoprawnego traktowania, świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na zasadach i w zakresie określonym w ustawie. Świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji tych paliw lub energii odbywa się na podstawie umowy o świadczenie tych usług. Art. 4h ust. 1 ustawy wprowadza wyjątek stanowiąc, że przedsiębiorstwo energetyczne wchodzące w skład przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo może odmówić świadczenia usługi przesyłania, dystrybucji lub transportu gazu ziemnego, usługi magazynowania lub usługi skraplania gazu ziemnego, jeżeli świadczenie tych usług może spowodować dla przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo trudności finansowe lub ekonomiczne związane z realizacją zobowiązań wynikających z uprzednio zawartych umów przewidujących obowiązek zapłaty za określoną ilość gazu ziemnego, niezależnie od ilości pobranego gazu, lub gdy świadczenie tych usług uniemożliwia wywiązanie się przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo z obowiązków w zakresie ochrony interesów odbiorców i ochrony środowiska.

Bezspornie powód jest przedsiębiorstwem energetycznym wchodzącym w skład przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, świadczącym usługi dystrybucji oraz sprzedaż paliw gazowych w rozumieniu art. 3 pkt 12 a Prawa energetycznego. Przedsiębiorca został także wyznaczony operatorem systemu dystrybucyjnego oraz operatorem systemu skraplania. Przesłanką zwolnienia z obowiązku wynikającego z przepisu art. 4 ust. 2 Prawa energetycznego jest spełnienie przesłanki, że świadczenie usług może spowodować dla przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo trudności finansowe lub ekonomiczne związane z realizacją zobowiązań wynikających z uprzednio zawartych umów przewidujących obowiązek zapłaty za określoną ilość gazu ziemnego, niezależnie od ilości pobranego gazu. Ustalenia poczynione przez Prezesa URE co do faktu nieudowodnienia, że powyższe przesłanki nie zostały przez powoda spełnione są prawidłowe, a zarzuty stawiane w odwołaniu przez przedsiębiorcę są bezpodstawne i nie poparte żadnymi dowodami. Zarówno w toku postępowania administracyjnego jak i prowadzonego przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, powód nawet nie wskazał, nie mówiąc o uprawdopodobnieniu, jakie trudności finansowe lub ekonomiczne spowoduje utrzymywanie się ustawowego obowiązku zapewnienia wszystkim odbiorcom oraz przedsiębiorstwom zajmującym się sprzedażą paliw gazowych lub energii, na zasadzie równoprawnego traktowania, świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na zasadach i w zakresie określonym w ustawie. W szczególności zaś nie wskazał tych trudności w powiązaniu uprzednio zawartymi umowami przewidującymi obowiązek zapłaty za określoną ilość gazu ziemnego, niezależnie od ilości pobranego gazu w okresie na jaki domagał się zwolnienia. Podnieść należy, że mimo upływu czasu, jakiego dotyczył wniosek, przedsiębiorca nie

przedstawił żadnych dowodów na to, że brak stosowanego zwolnienia przyniósł powodowi jakiegokolwiek negatywne skutki w jego działalności gospodarczej.

Z powyższych względów brak było podstaw do uznania, że pozwany naruszył przepisy art. 7 w zw. z art. 77 i 80 k.p.a.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. odwołanie należało oddalić jako bezzasadne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty postępowania złożono się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1440 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 185).

SSO Dariusz Dąbrowski